

som personlig have været interesserede i alt dette, tilsyneladende kunne ligesom tage mere haandfast, mere strengt paa denne Sag end andre, der staa den mere fjernt, og det er da ogsaa grumme naturligt, at den højtærede Regering, som staar i et mere objektivt Forhold til alt dette — hvad den selvfølgelig ogsaa bør gøre —, som har Sagen i tilbørlig Afstand, har ligesom villet mildne en lille Smule. Det Indtryk, jeg har faaet af Regeringens Ændringer, er da ogsaa det, at man har villet dæmpe en ganske lille Smule paa den strenge Opdragerrøst, som lyder til os ud fra disse mange Paragraffer — den lader saa streng, men er dog i Virkeligheden saa mild og kærlig. Det er nemlig ikke store Ændringer, der ere foreslaaede, og paa ingen Punkter ser jeg, at det er væsentlige Ændringer.

Og naar jeg da saa skulde sige et Par Ord om nogle Enkeltheder i Forslaget, skal jeg, ligesom de foregaaende Talere, vende mig til det, som sikkert er Hovedsagen, nemlig Kapitel II, §§ 3—8, som omhandle Sættelsen af Værgeraadet og Overværgeraadet. Der var en vis Grad af Enighed mellem de to foregaaende Talere angaaende Sættelsen af Værgeraadet. Det ærede Medlem for Kellerrup (Jensen-Knudstrup) syntes ikke tilfreds med Værgeraadets Sættelse; han ønskede, at det stedlige Tilsyn med Plejebørn skulde udvides og altsaa komme til at udgøre Værgeraadet. Men jeg ser virkelig ikke andet, end at dette ogsaa til Dels bliver Tilfældet, idet man vel rolig kan gaa ud fra, at Kommunalbestyrelsen vil vælge de to Mænd eller Kvinder, som for Tiden føre Tilsyn med Plejebørn, til at tiltræde Værgeraadet. Det ærede Medlem fra Kellerrup var ikke glad ved Herredsfogden; han var næsten lige saa utilfreds med Herredsfogden, som den sidste ærede Taler var med Præsten. Dog ikke slet saa utilfreds, thi der var en egen Animositet i den Maade, hvorpaa den sidste ærede Taler omtalte Præsten; man fik Indtryk af, at han havde et Horn i Siden paa ham, om jeg saa maa sige. Jeg skal nu villig indrømme, at det ser egentlig lidt underligt ud, at man nu kommer og foreslaar et Værgeraad, der er sammensat af Herredsfogden, Præsten, Skolelæreren, Sogneraadets Formand samt et Par valgte Medlemmer. Man kommer uvilkaarlig til at tænke paa den Maade, hvorpaa man bar sig ad i 1803, da man organiserede Kommunerne ved Oprettelsen af de saakaldte Fattigkommissioner. Da var

det ogsaa Herredsfogden og Præsten, den største Lodsejer samt 3—4 af de „bedste“ Sognemænd. Vi have nu i Løbet af 100 Aar vokset os fra denne Ordning paa det kommunale Omraade, og det kunde derfor gøres gældende, at saa behøve vi ikke at indføre den samme Ordning paa Opdragelsens Omraade. Dette er dog aldeles ikke sikkert. Det kan meget godt gøres gældende, at vi paa dette Omraade aldeles bestemt behøve en sagkyndig Bistand, og at baade Skolen og Kirken bør være repræsenterede i Værgeraadet ved deres naturlige Repræsentanter, Præsten og Læreren. Ligeledes kan det, hvis vi ville sikre os en vis juridisk Sikkerhed i Afgørelserne, hvis vi ville have noget konstant ind i disse, meget godt forsvares, at vi paa Forhaand tage Politimesteren — ikke Underdommeren, som det hed i Kommissionens Forslag — med ind i Værgeraadet. Jeg indrømmer, at det egentlig er et lidt stort Apparat at sætte i Bevægelse for denne Sag, men Spørgsmaalet er virkelig, om man kan hjælpe sig med mindre. Er der noget af Værgeraadets Medlemmer, der kunde undværes, forekommer det mig, at det snarest maatte være det af Amtsraadet for hele Underøvrigheds kredsen valgte Medlem. Dette lod sig vel undvære, men de kommunalt valgte Medlemmer kan man jo ikke undvære, og jeg indser heller ikke, at man ret godt kan undvære Præsten og Læreren. Men lad os lade dette staa hen og prøve det nærmere i Udvalget. Jeg vil dog lægge alle ærede Medlemmer paa Sinde: Lad os endelig være forsigtige og ikke alt for doktrinære overfor denne Sag, lad os fremfor alt ikke køre for meget paa med Snak om den almindelige Valgret o. s. v. i et Spørgsmaal af saa fin Natur som dette.

Den ærede sidste Taler lod falde nogle forblommede Ord om, at det gjaldt om, at Værgeraadet forstod den Aand, der er fremme i Tiden. Hvad er det for en Aand? Det vil jeg nok bede det ærede Medlem forklare lidt nærmere. Det er gaadefuldt Tale. Det gjaldt om, sagde han endvidere, at faa et Værgeraad, der havde „Føling“, som han med et grimt Udtryk sagde, med Kommunens Beboere. Hvad skal alt dette sige? Jeg forstaaer ikke ganske, hvad det ærede Medlem mener, og vil derfor bede ham udtale sig tydeligere. Under alle Omstændigheder vilde det ærede Medlem ikke have Præsterne til at være fødte Medlemmer af Værgeraadene. Ja, jeg mener nu, man alligevel kommer til at indrømme, at Præsterne